

РЕШЕНИЕ

№ 1088

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8794** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Мукадас А., гражданка на П. срещу отказ за издаване на виза от 2.3.2020 г., издаден от втори секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

Жалбоподателката твърди, че е дъщеря на А. А., гражданин на Великобритания, притежаващ удостоверение за продължително пребиваване в Република България, валидно до 7.3.2024 г. Счита, че обжалваният отказ не съдържа мотиви и е в противоречие с т.25 на Преамбюла на директива 2004/38 на ЕС от 29.4.2004 г., както и §2, т. 30, както и т. 5 от Преамбюла. Единственото ограничение за свободно движение е по чл. 27, §1, като от отказа не се установяват предпоставките му. От съдържанието на отказа не може да се установи кое от основанията е послужило за отказ, вкл. кое от двете по чл. 26, ал. 1 ЗВПНРБГЕСЧТС. Не е посочено коя от двете хипотези се има предвид – присъединяване или придружаване; не е доказано, че нейният баща е посочил фиктивен адрес в България, като той е гражданин на ЕС; няма данни да е отнето правото му на пребиваване. Няма данни за проведена съгласувателна процедура. Нарушено е правото по чл. 8, ал. 1 ЕКПЧ.

Ответникът – консулското длъжностно лице при посолството на Република България в [населено място], П., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че по делото са представени доказателства относно законосъобразността на заповедта.

Отказът за издаване на виза е в достатъчна степен мотивиран. Претендира разноски. Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателката е подала заявление за виза, на 20.2.2020 г. Като цел на пътуване е „туризъм“. Посочила е, че е [дата на раждане], студентка; ще е на посещение на семейството – своя баща, британски гражданин, пребиваващ в страната. Иска разрешение за 4 седмици – 28 дена, от 20.2.2020 г. до 20.3.2020 г. Представена е покана-декларация от А. А., посочен като гражданин на П., в която заявява, че жалбоподателката ще живее на негова издръжка и в неговото жилище в [населено място], за времето от 1.1.2020 г. до 1.7.2020 г. Представен е договор за наем на жилището. Установява се, видно от удостоверение за раждане посочената по-горе родствена връзка. Видно от представен паспорт, издаден от О. кралство на Великобритания, А. А. е британски гражданин, а видно от удостоверение за пребиваване, той има предоставено такова в Република България, като вписаният адрес съвпада с този, който е посочен, че жалбоподателката ще обитава.

Видно от писмо от Главна дирекция „Гранична полиция“ бащата на жалбоподателката е имал множество влизания и излизания, основно през Аерогара В., като е имал влизане на 20.2.2020 г. и излизане на 21.2.2020 г., а следващото влизане е било на 5.7.2020 г. и излизане на 23.8.2020 г.

Представени са медицинска застраховка, както и двупосочен самолетен билет.

С обжалвания отказ ответникът е посочил, че не са изпълнени изискванията на чл. 3, § 1 от директива 2004/38/ЕО и не попада в приложното ѝ поле – няма гражданин на ЕС, който да придружава или към когото да се присъедини.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 17/6.8.2019 г. на временно управляващия Посолството на РБ в И.. Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

По същество.

По отношение изпълнение на изискванията на чл. 3, пар. 1 от директива 2004/38/ЕО. Посочената норма предвижда, че тази директива се прилага за всички граждани на Съюза, които се движат или пребивават в държава-членка, различна от тази, на която са граждани, и за членовете на техните семейства (така, както са определени в член 2, точка 2, които ги придружават или се присъединяват към тях).

Съдът намира, че от доказателствата по делото не се установява твърдението на ответника за това, че декларираният адрес е „фиктивен адрес“.

По делото се установява, че жалбоподателката е [дата на раждане]. Следователно, към датата на постановяване на решението /2.3.2020 г./не са били налице предпоставките на чл. 3, §1, вр. чл. 2, §2 от директивата /ненавършени 21 г./, за да се приеме, че жалбоподателката не е член на семейството на А. А., гражданин на Великобритания. Ето защо обжалваният отказ към датата на постановяването е бил незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен. На основание чл. 142, ал. 1

АПК съдът следва да прецени съответствието на административния акт с материалния закон към момента на издаването му.

Същевременно обаче, на основание чл. 146, ал. 2 АПК, към момента на приключване на устните състезания /в случая – 26.1.2021 г./ съдът е длъжен да прецени и новонастъпилите факти. В процесния случай от значение за преценка основателността на искането за издаване на виза е това, че към горепосочения момент жалбоподателката е навършила 21 г. възраст по чл. 2, §2 от цитираната директива, като не се установява да са налице изключенията по чл. 3, §2 от директивата. Следва да се има предвид и това, че е изтекъл периодът от време, за който е поискана виза, поради което и издаването ѝ е безпредметно.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Предвид новонастъпилите факти обаче следва да се приеме, че делото не следва да се връща на административния орган за произнасяне по искането за издаване на виза.

По разноските. Предвид основателността на жалбата, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 510 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Мукадас А., гражданка на П., родане на 30.11.1999 г., отказ за издаване на виза от 2.3.2020 г., издаден от втори секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

ОСЪЖДА Посолството на Република България в [населено място], П. да заплати на Мукадас А. сумата от 510 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: